

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

(Έργον του Λάιτου)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΜΩΓΚΑΝ

ΤΟ ΚΡΑΝΙΟ ΤΟΥ ΒΑΤΕΡΛΩ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο και τέλος)

Ἡ βροχή δὲν ἄρχισε νὰ πᾶσῃ, δυνατῆ, ραγδαίᾳ, κατακλυσμιαία. Σπληννιάσαμε τ' ἄλογί μας καὶ φτάσαμε μὲ τὸ φίλο μου στὸν πύργο τοῦ καταμιοσκευμένου. Ἡ καταγίδα μουγκρίζε τώρα διόγρως σὺν λιοτᾶρι ποὺ γροῖζε θυμωμένῳ ἐπὶ τὴν φοιῆσά του.

Δειπνήσαμε μὲ μεγάλη ὄρεξι καὶ κατόπιν κινήσαμε στὸ σπουδαιότεριον τοῦ Ἀρτεβέλδ. Ἐκεῖ, ἐγὼ βασιλεύοντα ἐπάνω σὲ ἕνα ντιβίνι, καὶ ὁ φίλος μου στάθηκε σὲ μιά πολυθρόνα ἀπέναντι ἀπὸ τὸ τζάκι, ὅπου ἔκαιε δυνατὴ φωτιά.

Ἀπάνω στὸ τζάκι κοσκινίζοντο τοποθετημένο τὸ κρανίον καὶ θερμαίνονταν καὶ αὐτὸ καὶ κοσκινίζε ἀπὸ τὴς φλόγες. Ἡ ὄψη λάσπη ποὺ τὸ σκέπαζε, ἀχνίζε ἄλλαρά καὶ καθὼς ξεραίνονταν ἀπὸ τὴν ζέστη, κοβόταν καὶ ἔπεφτε κάτω σὲ μικρὰ κομμάτια.

Ἐξω ὁ ἀνεμος ἔκανε νὰ τρέμουν τὰ τζάμια τῶν παραθυρίων, ἂν καὶ ἦσαν πολὺ γερά κλεισμένα, καὶ ὁ φίλος μου ἄρχισε γὰρ μιά στιγμὴ ν' ἀπαγγέλλῃ τὸ μονόλογον τοῦ Ἀιλέτου :

— Δεῖξέ μου αὐτὸ τὸ κρανίον ! Ἀλλοίμονον !... Ταλαίπωρε Γίωρκ !... Τὸν ἐγνώρισα, Ὅρατιε. Ἦταν ἄνθρωπος μ' εὐγενικὰ αἰσθήματα καὶ τόσο ἀγαθὸς !... Χίλιες φορές, ὅταν ἦμιον παιδί, καθάλλικερα πάνω στὴν ῥαχὶ του !... Καὶ τώρα ! Τί φρικὴ μοῦ ἐμπνέει τὸ κρανίον του !... Νὰ ἦ θέσι ὅπου βρισκόντουσαν τὰ χεῖλη ἑκείνα, τὰ ὀπλοῖα τόσες φορές μὲ ἐφίλησαν !... Ποῦ εἶνε τώρα ἡ εὐφωγίεσ σου καὶ τὰ τόσα σου ἀστεία, Γίωρκ ! Ποῦ εἶνε τὰ τραγούδια σου καὶ τὰ φαιδρά σου γέλια ;...»

Ἡ φωτιά ἐντομιεταξὺ χροτάλις φαιδρᾶ, τὰ ξύλα φαινότουσαν πυρσοῦχρα μέσα στις φλόγες, καὶ ἔμοιαζαν ἄλλοτε μὲ φρονιμα πύρινα, ἄλλοτε μὲ χροῖες σταβλιές καὶ ἄλλοτε μὲ βονιά κόκκινα...

Ἐπειτα ἡ φλόγα ἔγινε βονιά, κατόπιν γαλάζια καὶ τέλος ἄρχισε νὰ σβῆνῃ.

Τὸ κρανίον, ὅταν καθαρίστηκε ἀπὸ τὴς λάσπες, ὅπως τὸ ξηρὸ καρδί ἀπὸ τὴν φλοῦδα του, ἄρχισε νὰ παίρνῃ μιά παράδοξή ὄψη. Ἡ κενὴς του κόγχης ἔξαιωννίζανε μιά λάμψη περιεργή. Τὰ σιαγόνια ποὺ εἶχαν ὄλα τὰ δόντια τοῖς γερά,

ἀνοιγόντουσαν, διαγράφοντας ἕνα φορτὸ σαρκαστικὸ μορφασμὸ, λέξ καὶ ἔβγανε ἀπὸ αὐτὰ ἕνα γέλιο ἐλαφρὸ, ξηρὸ καὶ εἰρωνικὸ. Ἀπάνω ἀπὸ τὸ μέσος τῶν φρονιδίων, κοντὰ στὸ δεξιὸ τὸν χροτάρον τοῦ κρανίου, διὸ σημεῖα φωτεινὰ ἐσελάγιζον παράξενα, σὺν νὰ ἰπύρχε ἐκεῖ ἕνα φωτεινὸ μάτι... Αὐτὸ μὲ τρούμαζε καὶ γρίεσα νὰ δῶ τί ἔκανε τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ Λεοπόλδος Ὁ Ἀρτεβέλδ. Τὸν εἶδα νὰ ἔχη πᾶσι μὲ τὰ χεῖρια του τὰ ἔξαισιματα τῆς πολυθρόνας καὶ νὰ κιντᾶν τὸ κρανίον μὲ γροῖζιμὸν αἰμάτι.

Νὰ εἶχε τόξα ἀποκομῆθει ὅπως ἐγὼ, καὶ εἰπνῆσε ξαρκικά : Ἡ μήτος ἐγὼ ἦμιονα ἰπὸ τὸ χροτάρις ἐμῆλτοῦν καὶ ὄλα αὐτὰ ποὺ ἔβλεπα ἦσαν ἕνα ὄνειρο κακὸ ;

Τὰ κερὰ αὐτὰ εἶχαν λιθῶσει καὶ μέσα στὴν αἰθουσα ἀπλώνονταν ἕνα σκοτάδι βαρὸ ὅπως μέσα σὲ μιά ἐκκλησιά. Μόνον ἡ ἐρηφωπὴ φλόγα τῶν δαυλιῶν καὶ τῶν ξύλων τῆς θεριάστρας σχηματίζε μιά ζώνη φωτεινὴ μαρὸς στὸ τζάκι.

Ὁ ἀνεμος ἀπ' ἔξω λισσοῦσε καὶ τὸ κρανίον φαινότανε σὺν νὰ ἐκχαριστιόταν ἀπ' τὴ θύελλα. Νόμισε κανεὶς ποὺ γελῶσε—γελῶσε ἀπίσιμα...

Ὀνειροφάνοιμον λιοτᾶν ; Μὰ ὄχι, ὄχι, ἦμιονα ξαρκητὸς. Ναι, ξαρκητὸς. Καὶ εἶδα ξαρκικά τὸ κρανίον νὰ στριμογροῖξῃ πάνω στὸ τζάκι καὶ νὰ κατακολληθῇ κάτω στὸν τάπητα !... Πήδρσε καὶ ἔπεσε μόνον του ! Κι' ἀπὶ νὰ σταθῇ σ' ἕνα μέρος, ἄρχισε νὰ κολῆν, νὰ κολῆν πάνω-κάτω καὶ νὰ γροῖλλῃ ἀπίσιμα !...

Ὁ Ὁ Ἀρτεβέλδ πετάχτηκε ἀπὸ τὸν τρομαγμένους.

— Παιδὲ ! Παιδὲ ! μοῦ φώναζε. Κοιμάσαι ; Κι' ἐγὼ ; Ἐγὼ εἶμαι ἔντονος ἢ ὄνειροφάνοιμον. Θεὲ μου !

Πρὶν προφτάσω νὰ τοῦ ἀπαντήσω, τὸ κρανίον ἄρχισε νὰ κολῆν, ἔγεινε ἀπὸ δῶ, ἀκόντιατε παρέχει !...

Ὅταν περνοῖσε ἀπὸ μπροστὰ μου, τὰ καταραμένα ἐκείνα φωτεινὰ σημεῖα τοῦ χροτάρον του ὄρχαντε ἄπάνω μας φλογερά, θαρρετῆς, βλέμματα ἀπίσιμα !...

Ἐλξα σηκωθῆν δροθός. Ὁ Ὁ Ἀρτεβέλδ μὲ κιντᾶζε μιά στιγμὴ καὶ ἔπειτα ἔτρεξε κοντὰ στὴ θεριάστρα καὶ χροῖσσε τὸ κοιδουῖνι δινανά.

Σὲ λίγο ἀνοιχτηκε ἡ πόρτα.

— Ἐνα φῶς ! Διάταξε ὁ Ὁ Ἀρτεβέλδ τὸν κωμαριέρον.

Ὁ κωμαριέρονς ἔφερε δύο λιχνίεσ.

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

...ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΗ ΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟ ΤΟΥ

Διό ευτυχισμένα αδέρφια. Η καταπληκτική ομοιότης τους. Όπου ξεσπάει η Γαλλική Επανάσταση. Η σύλληψις του Φραγκίσκου. Είς θάνατον!... Ο Άλφρεδός έρχεται να τον σώση. Στη Νάντη. Κοιτά στον μελωδάντο. Η αντίκατάστασις. Η Θεία Πρόνοια. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όταν εξερχόγη η μεγάλη Γαλλική Επανάστασις στὰ 1789, ζούσαν σ' ένα χωριό, κοντά στη Νάντη, δύο αδέρφια, ο Φραγκίσκος και ο Άλφρεδός. Ήσαν φτωχοί και ή μόνη τους περιουσία ήταν ένα χωράφι, τὸ ὁποῖο μόλις έπαρκούσε γιά τή συντήρησι των.

Ο Φραγκίσκος ήταν παντρεμένος με μιὰ νέα χωριατοπούλα και από τὸ γάμο του είχε ἀποκτήσει δύο κοριτσάκια.

Τὰ δύο αδέρφια, τὰ ὁποῖα έτρεφαν βαδύτατη ἀγάπη ἀνεμεταξύ τους, έμοιαζαν καταπληκτικά τὸ πρόσωπο, σὸ ἀνσώτημα, στή φωνή και πολλές φορές ὁ γωστοί τους δὲν μπορούσαν νὰ ξεχωρίσουν τὸν έναν ἀπ' τὸν ἄλλο.

Όταν λοιπὸν εξερχόγη ή Έπανάστασις, ὁ παντρεμένος ἀδελφός, συνελήφθη μαζί με πολλούς ἄλλους χωρικούς ὡς βασιλόφρον και κλειστέρας στίς φυλάκες τῆς Νάντης.

Εἰκόνα μορεῖ ἄν φαντασθῆ κανεῖς τὴν ἀπέλασι και τὰ κλάματα τῆς δυστυχισμένης του γυναίκας, ή ὁποία περιφερόταν σὸ χωριό με τὰ δύο τῆς παιδιὰ στήν ἀγκαλιά, θρηνηντάς γιά τὴν ἀρπαγή του σκεῦόν της.

Ο Άλφρεδός ήταν επίσης καταστονεχωρημένος γιά τὴν ἀπόρρητη αὐτῆ συμφωρά.

Είχε περάσει μιὰ ὀλόκληρη βδομάδα ἀπὸ τὴν ημέρα τῆς συλληψεως τὸν χωρικών και κομικά εἰδησι δὲν είχε εἶθε ἕν μέρους των.

Έξαφνα ἕνα πρωτ έφτασε ἀπὸ τῆ Νάντη σὸ χωριό ένας ὀδοιπόρος, ὁ ὁποῖος ἀνήγγειλε, ὅτι ὅλοι οἱ φυλακισμένοι είχαν καταδικαστεί σὸ θάνατο και ὅτι θα ἀπεγχωρονόυτο ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες.

Η εἰδησι αὐτῆ σκόρασε τῆ φρενῆ σ' ὅλο τὸ χωριό. Η γυναίκες άρχισαν νὰ κλαῖνε γιά τὴν τύχη που περμενε τους ἀγαπημένους των.

Ο Άλφρεδός σὸ μεταξὺ βρισκόταν σὸ μεγάλη σπύλογη. Τὶ νὰ κἀμῆ γιά νὰ σώση τὸν ἀδελφό του, με πόνον τρώει νὰ τὸν γλιτώση ἀπὸ τὸ θάνατο;

Αν τὸν ἄφνε νὰ πεθάνῃ, ή γυναῖκα του ή δυστυχισμένη, θάμνε χίρα και τὰ παιδιὰ του ὀρφανά.

Έξαφνα μιὰ ἰδέα παράδοξη και τολμηρῆ τὸ ἤθε σὸ τοῦ κ' ἀποφάσισε νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ.

Έτσιές λοιπὸν στή γτοιχῆ πατρικῆ του καινὰ, πήρε ἕνα ραβδί κ' ἕνα σακκούλι, ἀποχωρήθηκε τους δικούς του με δάκρυα σὸ μάτια κ' ἀναχώρησε γιά τὴ Νάντη, ἀφοῦ προηγουμένως ἔπισωτέθηκε στήν ἀπαρηγόρητη νιχη του, ὅτι ὁ ἀνδρας της θὰ γινόζε σὸ λίγο πίσω ζωντανός.

Ο Άλφρεδός περτάθηκε ὀλόκληρη τῆ νύχτα και τὴν ἄλλη μέρα, πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, ήταν φτασμένος σὸν πόλι. Αἰμέσως τράβηξε γιά τῆς φυλάκες κ' ἀφοῦ εἰσε στής φυλάκες, τὸν πήγαμε ν' ἀποχωρήσῃ γιά τελευταία φορὰ τὸν ἀδελφό του, κατάρθωσε νὰ δηγηθῆ κοντὰ σὸν κατὰδικο. Εἰνε

ἀδύνατο νὰ περιγρηθῆ ή συγκινητικῆ σπηχῆ που ἔπακολούθησε μετὰ τὸν δύο ἀδελφών, μετὰ τὴν ἀπομνημονίου του δεμοφύλακος.

Τέλος, ἀφοῦ πέρασαν ή πρώτες συνηρήσεις, ὁ Άλφρεδός εἰήγησε σὸν ἀδελφό του, ὅτι είχε πάει εκεί γιά νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ και ὅτι ήταν προτιμώτερο νὰ πεθάνῃ στή θέσι του αὐτός.

Ο Φραγκίσκος στήν ἀρχῆ δὲν ἤθελε νὰ δεχτῆ τὴν πρότασι του ἀδελφου του, ή ὁποία του φαινόταν παράλογη και τερτάδοξη, ἀλλὰ ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύνη σὸ τέλος, μπρὸς στήν ἐπιμονή του Άλφρεδου.

Καί ἐπειδῆ, καθὼς εἰπαμε, τὰ δύο ἀδελφια είχαν καταπληκτικῆ ὁμοιότητα, ἀλλάξαν τὰ ρούχα τους και σὸ λίγη ὥρα ὁ πραγματικός κατὰδικος ἀποχωρήθηκε με δάκρυα τὸν ἀδελφό του, βγῆρε ἔξω κ' ἔφυγε, χωρίς νὰ πᾶρον εἰδησι οἱ φυλάκες τὴν ἀλλαγῆ.

Όταν ὁ Φραγκίσκος γύρισε σὸς σὸ χωριό του, ή γυναῖκα του τὸν ἰσοδέχησε με ἀνεπίστη χερά, εὐχριστόντας τὸ Θεό γιά τὴ σωτηρία του και προῦ πάντων εὐγνωμονώντας τὸν στωρικό ἀδελφό του που θὰ προσφερόταν θυσία ἀντ' αὐτοῦ. Αἰλλὰ ή Θεία Πρόνοια δὲν ἔπαρενε νὰ μείνῃ ἀτάρητος μιὰ τέτοια μοναδικῆ αὐτοθυσία.

Τὴν ὥρα που ὁ στωρικός είχε παρὰλαβε τους κατὰδικους και τους ὀδηγούσαν σὸν ἀστυνθῶνα, ὁ λαὸς ἐπανεστῆσε και ἀπελευθέρωσε τους ἀτυχεῖς μελωθανότους. Κι' ἔτσι ὁ Άλφρεδός γύρισε σὸ χωριό του κ' ἔζησε εὐτυχισμένα τὰ ἑποῖοντα χρόνια τῆς ζωῆς του...

— Που εἶνε τὸ κρανίο; Ψάξε νὰ βρῆς τὸ κρανίο! τὸ φωνάζαμε. Ο καμαριέρος στεκότανε και μιὰ κῆτιζε σαστισμένος. Έξαφνα δέκοντα τὸ κρανίο κοντὰ σὸ μιὰ πολυθρόνα κ' ἔδειχνα και τὸ πῆρα με τῆμο. Καθὼς τὸ σήρωσα ἔπάνω, ἕνα σῶμα μαύρο και τριχωτὸ πῆθη μεσὰ ἀπὸ αὐτό. Ἀνατοχιάσαμε... Ήταν ἕνας τυφλοπόντικας!...

— Α! Έκεῖνος ὁ μάγος ὁ Γιάννης Λόκ, θὰ τὸ ἔκαμε αὐτό! εἶπεν ὁ Δ' Ἀρτεβέδ. Τώρα τὰ ἔνωσθ ὄλα. Ο ποντικός ἄρχισε νὰ κῆνεται στή φωτιά του ἔρασιού και θέλησε νὰ ξεφύγῃ. Γι' αὐτὸ κατρακούισε τὸ κρανίο μόνο του...

— Ἄλλὰ τὸ γέλιο του... Τὸ γέλιο ἔκείνου τὸ αἵταισι; ρώτησα ἀνήγυχος ἀκόμα.

Ο φίλος μου κοινοστάθηκε γιά μιὰ στιγμή.

— Θα ἤσαν ή φωνές του ποντικού ὅταν ἄρχισε νὰ καίγεται, εἶπε. Μὰ ἔξαφνα δέκοντε τὸ λόγο του, και φώναζε:

— Έλα! Έλα νὰ δῆς!... Διὸ χριστὰ νομῖματα σκοριασμένα εἶνε ζωμένα τὸ ἕνα πάνω ἀπὸ τὸ μιὰ και τὸ ἄλλο πάνω ἀπὸ τὸν κρόταφο του κρανίου. Αὐτὰ ἤσαν τὰ δύο σημάδια που ἔλαμταν.

Έξαφνα με προέτρεψε ἀπάνω ἀπὸ τὸ κρανίο και ἔξῆτασε με προσοχή τὰ δύο ἔκείνα παλῆ νομῖματα, που ἔχαν πᾶσει τὸ κόκαλο και είχανε κῆρητῆ σ' αὐτό.

Στὸ ἕνα φαινόταν καθαρὰ ή προτομή του Μεγάλου Ναπολέοντος και σὸ ἄλλο ἕνα στέμμα με μιὰ δάφνη και τὴν ἐπιγραφή εἶ α λ λ ι κ η η Δ η μ ο κ ρ α τ ῖ α s!

— Περῖογο! εἶπα. Τί σημαῖνε αὐτό;

— Στάσου! ἀπάντησε ὁ Δ' Ἀρτεβέδ. Που ἀπὸ κάμποση ὥρα ἔμνε σκεπτικός.

Κι' ἄμέσως ἔτρεξε στή βιβλιοθήκη του, πήρε ἀπὸ αὐτῆ ἕνα χοντὸ βιβλίο, γύρισε σὸν τραπεζί, τὸ ἀνοῖξε κ' ἄρχισε νὰ φυλλομετρή και χειρόγραφε σελίδες.

— Αὐτῆ τῆ φορὰ τὸ γεγονός εἶνε ἀποδοξασμένο. Φώναζε ἔξαφνα, σταματώντας σὸ μιὰ ἀπὸ τῆς σελίδες του βιβλίου. Ἄκου τί ἔγραφε ὁ πάππος μου πρὸς τῆ μάμμη μου στὰ 1815 γιά τὴ μάχη του Βατελώ. Κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ:

— ...Εἶδα σὸ μιὰ στιγμή τὸν Γκρασάν, λοχαγὸ τὸν ἐπιλέκτων, νὰ πετᾷ μακρὰ τὸ σπασμένο ἔπιφος του, ν' ἀρπάξῃ ἕνα τουφεκί και νὰ πᾶρη τῆς φρουρηθῆκες τὸν στρατιωτὸν που εἶχαν σκοτώθει γύρω του γιά νὰ βρῆ φουσίγγια. Κι' ἐπειδῆ δὲν εἴσικε, ἔπαυρε χριστὰ νομῖματα ἀπὸ τῆ τσέπη του, γέμισε τὸ τουφεκί του μ' αὐτὰ και ἐπυροβολούσε κατὰ τὸν Σκότων Χαϊλάνδε, φωνάζοντάς τους:

— Νά! πάρτε εἰκοσι φράγκα και πῆγαίνετε ν' ἀγοράσετε ἕνα παντᾶνι!...

Τὸ πρόσωπο του Λεοπόδου Δ' Ἀρτεβέδ ἄστραφε τῆ στιγμή αὐτῆ, ὅπως τὸ πρόσωπο ἔνὸς σοφοῦ, ὁ ὁποῖος ἔπατα ἀπὸ μελέτες πολλὸν ἔτων, ἀνακαλύπτει τὴν κλειδα Αἰγυπτιακῆς ἱερογλυφικῆς ἐπιγραφῆς τῆς Γ' δυναστείας. Τὸν ἀκούγα με προσοχῆ στέκοντας ὀρθος μπροστὰ του.

— Ο πάππος μου ήταν συνταγματάρχης τὸ ἔλαφου ἱπικού, στή μάχη του Βατελώ, ἔπακολούθησε ὁ Λεοπόδος. Ἄρα, συμφωνα με τὴν παραπάνω μαρτυρία του, τὸ κρανίο αὐτὸ θὰ εἶνε κάποιου Σκότων Χαϊλάνδε, ἀπὸ αὐτούς που πυροβολούσε ὁ Γκρασάν με χριστὰ εἰσοφραγκῆ. Κι' ἔτσι εἶνε ἀσφαλές. Ναι, ναι. Αὐτὸ εἶνε. Τὸ κρανίο αὐτὸ ἀνήκει σὸ κάποιου Σκότου που σκοτώθηκε σὸ Βατελώ.

— Τὸ κρανίο λοιπὸν ἐπιστοιπίσε μόνο του τὴν ταυτότητά του και ή προφητῆα του μάγου ἔξεληρωθῆ! εἶπα σὸ φίλο μου.

— Ναι, ἀπάντησε εὐχριστόντας ὁ Δ' Ἀρτεβέδ. Τὸ κρανίο ἰλήσε μόνο του και εἶπε πάρα πολλά!...

Τὸν ἀκούγα με προσοχῆ, στέκοντας ὀρθος μπροστὰ του...

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

- Η τεμελιά εἶνε ἀδεφῆ τῆς φτώχειας και Ξαδέφῃ τῆς κλεψιάς.
- Τῆς περισσότερες γνώσεις σὸν κόσμο τις μάλας τὸ συμφῆρον.
- Η κοιλιακῆ βγαίνει πάντοτε ἀπ' τὸ στομάχι, πρὸ πάντων ὅταν εἶνε ἄδεια.
- Ἄν εἶχαμε ἀρετῆ θέλησι, θὰ εἶχαμε ἀρετὰ μέρα.
- Τὸ καλὸ ὄνομα ὀνομάται με πολλές καλές πράξεις και χάνεται με μιὰ μόνο κακῆ.
- Τὴν εὐτυχία δὲν τῆ βρίσικε ὅταν ζῆταις, ἀλλὰ ὅταν δίνεις.
- Γιὰ νᾶσαι εὐτυχῆς πρέπει νὰ μῆν ἔχῃς τίποτε που νὰ πρέπει νὰ τὸ λημονήσης.
- Η ἑλιπδα ζωογονεῖ, ή προσδοκῆ θανατόνει.
- Ἄν θέλεις νὰ τρέχουν ὄλα γιά βοήθειά σου, προσπάθη νὰ μῆ λάβῃς ἀνάγκη κανένα.
- Στὴν πλάστιγγῆ τῆς κοινωνίας πολλές φορές ὑψώνονται ὁ ἀδεισι δισκοι και χαμηλώνουν ὁ γέματοι.

ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
 Μιὰ χαριτωμένη καμπάνια με ξεκαρδιστικές γελοιογραφίες.
ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ, ΟΙ ΛΟΓΙΟΙ, ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ, ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ... ΣΤΑΣ ΑΓΚΑΛΙΕΣ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ !!!